

Op d'n bleik

Wat durende die zeumervakansies vroeger toch lange.
In in diejn tied leeken 't aok veel hêêter as noe.
't Waere eigelek mar vier weken van augustus,
Mar 't was of d'r gêên ende an kwam.

Op Duunkêrke ko je 't dorsmesien hôêre raeze;
Op de grintwegt klonk geklepper van paeren
Voor de waegens die 't koren dêêr brochte,
In of in toe 't geronk van 'n grieze Ferguson.

Wiele kinders gienge d'r haest ielken dag kieke
In op blôôte pôôten beklomme m'n roekelôôs de kafhaop.
Dan wêêr nae huus, nae je tente op d'n bleik.
In je voewlende de stekels van 't kaf in je borstrok nog steke.

D'n bleik was in zôô'n zeumer je campieng,
Want echt op vakansie gieng ie haest nôôit,
Haogstens 'n daechie nae Rotterdam, of nae
Femilie die an de overkant weunende.

't Was eigelek hêêl simpel om 'n tente te maekene:
Je nam 'n ruiters wêêr ze gewassen op dee draoge
In over de houten deej wat schôône baele zakken:
Binnen krap tiejn minuten hao j' dan 'n wigwam ebouwd.

Mar in die zeumer hao ik 'n hêêle luxe tente emaeht:
Gêên baele zakken, mar mit 'n stik van 'n scheepszeil
Hao 'k de houten beklêêd. Van naom Merien hao 'k 't ekrege,
Die hao vroeger met z'n blaezer nog op de zeilen evist.

Zôô zat ie dan in je tente je rot te zwêêtene,
Want de zonne brandende fel op 't dikke bruune zeil
In 't was binne pikdonker. Mar je borstrok uut doewe?
Gêên spraeke van! Je zou wel 's kouwe kunne vatte!

Op 'n middeg was 't van de hitte haest niejt te hardene.
We waere mar buute gôô zitte in 't homege gors.
Van moewder hao m'n 'n flesse gazeuze ekrege:
Champagnepils, in 'n halve weckflesse peertjes.

Zôô wier 't alles bie mekaore nog 'n echte picknik
In ik hao zelfs 'n idee om de peren op te wèrmene.
D'r most in de schure nog 'n blikke speelgoewdkacheltie
Van m'n zuster, die al etrouwd in uut huus was, stôô.

Ik hè 't onmiddellek ehaeld in aok wat ouwe kranten.
In in 't verbiegôôn de lucifers bie 't gasstel mee'enome.
Wêêr vromme op d'n bleik de kachel vol'epropt mit kranten
In 't flessie peren d'r op'ezet, in toe de kachel an'estoke.

De vlammen vloge al gaauw mit kracht uut 't dinne puupie.
O, 't gieng perfect, 't leek allemaele net echt.
Mar, toe inêêns gieng 't hêêle zaekie fout:
Inêêns, we schrokke uus eige rot, zeeg 't kacheltie in mekaore.

Want 't dinne blik was deur de hitte van 't vier esmolte.
Nog hôôr ik 't sissene van 't perezop uut 't flessie
In de vlammen. Nog dichte dienke ik an diejn tied.
D'r is gêên pad mêêr vromme, allêêne in de herinnerieng.